

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 18C/112/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814210066
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kotríková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3814210066.3

Rozhodnutie

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Zuzanou Kotríkovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO 36 613 843, proti odporcovi: H. Z., narodený X.X.XXXX, bytom P., M.O. XXXX/XX o zaplatenie 5 82,88 EUR za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava, zast. JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, takto

rozhodol:

I. Návrh z a m i e t a .

II. Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia v sume 1 181,45 EUR na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Bohdana Jakubisa, vedený v Tatra banke, a.s., č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom z 16.05.2014, doručeným súdu dňa 05.06.2014 domáhal proti odporcovi prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaplatenia 5 082,88 EUR s úrokom z omeškania vo výške 180,54 EUR , s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 5 082,88 EUR od 04.11.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. V návrhu uviedol, že odporca dňa 15.10.2007 uzatvoril s právnym predchodcom navrhovateľa (Slovenskou sporiteľňou a.s. ďalej len SLSP, a.s.) zmluvu č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytla Slovenská sporiteľňa, a.s. odporcovi peňažné prostriedky. Súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Navrhovateľ zastáva názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka a zák.č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 5 942,47 EUR a pozostávala z istiny 4 894,55 EUR, riadneho úroku 653,15 EUR, úroku z omeškania 355,90 EUR a ostatného príslušenstva 38,87 EUR, ktorú sumu spolu s úrokom z omeškania 355,90 EUR si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Postupca poskytol odporcovi úver vo výške 3 817,30 EUR , ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 57,76 EUR vždy k 10.dňu v mesiaci. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 10.06.2010 do 10.09.2017 v počte 88 a celkovej výške 5.082,88 EUR. Navrhovateľ si tiež uplatňuje v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne. Pri splátkach , ktorých splatnosť mala vzniknúť po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 03.11.2012 si navrhovateľ uplatňuje úrok z omeškania od toho dňa. Odporca odo dňa postúpenia pohľadávky ku dňu podania žalobného návrhu neuhradil žiadnu sumu.

Podaním z 23.09.2014, doručeným súdu dňa 26.09.2014 do konania vstúpil vedľajší účastník na strane odporcu Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, zastúpené JUDr. Bohdanom Jakubisom; podaním z 03.11.2014, doručeným súdu 04.11.2014 vzniesol vedľajší účastník v konaní námietku premlčania celého nároku podľa § 101 a 103 Občianskeho zákonníka, poukázal na súdnu

prax podľa ktorej ak veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo i vykonávať. Prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať. V danom prípade mohol veriteľ zosplatiť úver už v prípade, že žalovaný bol v omeškaní so splatením jednej splátky o viac ako 10 dní. Od tohto momentu zároveň začala plynúť premlčacia doba. Navyše v čase postúpenia 27.09.2012 bol žalovaný v omeškaní s vrátením finančných prostriedkov 1244 dní. Žaloba vo veci samej bola na súd podaná dňa 05.06.2014, pričom právo požadovať vrátenie poskytnutého úveru začína dňom omeškania hociktorej splátky. V čase od postúpenia pohľadávky do podania žaloby uplynulo ďalších 616 dní. V čase podania žaloby teda predstavovalo omeškanie spolu 1860 dní, čo je viac ako 5 rokov. Je zjavné, že v čase podania žaloby uplynula všeobecná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka, ale aj Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného žiadal vedľajší účastník žalobu v celom rozsahu zamietnuť, uplatnil si trovy konania. Podaním z 28.01.2015 doplnil vyjadrenie k poskytnutiu finančných prostriedkov nebolo dokázané, či a ako žalovaný úver čerpal, kedy a ktorou splátkou sa dostal do omeškania, či a ako bol vyzvaný na úhradu dlžných súm a kedy a ako SLSP, a.s. uplatnila svoje právo žiadať pre nezaplatenie splátky splatenie celej istiny. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, kedy a ako odporca úver reálne yčerpal, ktoré splátky a kedy splatil, v akej výške, nebolo dokázané kedy a ako SLSP, a.s. alebo navrhovateľ vyzvali odporcu na zaplatenie zvyšného dlhu kvôli omeškaniu so splátkami. Za zosplatenie celého úveru nemožno považovať oznámenie o postúpení pohľadávky kvôli omeškaniu so splátkami. K aktívnej legitímácii navrhovateľa a k samotnému postúpeniu pohľadávky namietol, že podľa § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka, alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, ak bez súhlasu klienta. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, teda banka môže postúpiť iba nesplácanú časť peňažného záväzku spolu s príslušenstvom a celý záväzok až po jeho predchádzajúcom zosplatení za predpokladu dodržania postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou je tak povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta vyzvala na splnenie svojho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Tiež pre absenciu výpisu z úverového účtu alebo iného dôkazu o bezhotovostnej operácii v prospech účtu dlžníka nemožno považovať za dokázanú existenciu pohľadávky navrhovateľa zo zmluvy o úvere. V zmysle čl. I. tejto zmluvy totiž k poskytnutiu úveru a vzniku záväzku dlžníka vrátiť ho dochádza až okamihom poskytnutia peňažných prostriedkov, taktiež nemožno považovať za preukázanú podmienku 90-dňového omeškania odporcu s niektorou splátkou, ako ani to, že by bol aj písomne vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy. Navrhovateľ tak nedokázal, že pohľadávka voči odporcovi v čase jej postúpenia na navrhovateľa existovala, teda že finančné prostriedky boli skutočne odporcovi poskytnuté, a že pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z., nemožno tak považovať za dokázané platné postúpenie pohľadávky na navrhovateľa a že tento je oprávnený pohľadávku voči odporcovi uplatňovať pred súdom. S poukazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka namietol porušenie spotrebiteľského práva, keď v danom prípade má za to, že navrhovateľ (resp. právny predchodca) úver zosplatiť v rozpore s týmto ustanovením, keď takýto postup odporuje zákonu, preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Žiadal s poukazom na uvedené žalobný návrh v celom rozsahu zamietnuť, keď navrhovateľ v konaní nedokázal, že pohľadávka voči odporcovi v čase jej postúpenia na navrhovateľa existovala, teda že finančné prostriedky boli skutočne odporcovi poskytnuté a že bola spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z., nemožno tak považovať za dokázané, že postúpenie je platné a že navrhovateľ je v konaní oprávnený túto pohľadávku pred súdom uplatňovať. V podaní z 01.03.2016 namietol, že nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že v prípade postúpenia bankovej pohľadávky stačí na platné postúpenie iba oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Hlavným účelom § 92 zákona o bankách podľa dôvodovej správy bolo nielen prelomenie bankového tajomstva, ale aj úprava možnosti použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktoré nie je bankou. Na tomto mieste však zákon navyše stanovil podmienky, za akých je možné postúpiť pohľadávku a jednou z nich je zaslanie písomnej výzvy klientovi. Poukázal na § 39 a §40 ods. 1 OZ Rovnaký právny názor v oblasti podmienok platnosti postúpenia zastáva aj E.. C. V. J., Aktívna vecná legitímácia postupníka BSA - Bulletin Slovenskej advokácie, rok 2007, číslo 10. Z ktorej tiež jednoznačne vyplýva, pri tzv. bankových úveroch kde postupcom je banka, je pre platné postúpenie pohľadávky nutné dodržať podmienky ustanovené v § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách. Zákon

o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie oboch podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, navrhovateľ však ich splnenie nepreukázal. Z tohto dôvodu je postúpenie uplatnenej pohľadávky neplatné v zmysle § 39 OZ. Napriek výzve, ktorú navrhovateľ doložil v konaní nie je preukázané, že túto výzvu aj skutočne odporcovi právny predchodca navrhovateľa zaslala. Nepredloženie dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách znamená že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Tento záver vyvodil aj Okresný súd Považská Bystrica v Rozsudku sp.zn. 3C/195/2014 z 5.3.2015 ako aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 5Co/460/2015 z 13.01.2016.

Navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v podaní z 30.04.2015 poukázal na § 93 ods. 2 zák. č. 9/1963Zb. OSP a § 100 ods. 1 zák.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a namietol, že vedľajší účastník nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný ale o úkon podľa hmotného práva, preto na námietku vznesenú vedľajším účastníkom nemožno prihliadať, nakoľko ju uplatnila neoprávnená osoba. Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn.: 6MCdo/4/2012 z 27.03.2013 má súd za to, že zmluva o úvere upravená ustanoveniami § 497 až § 507 Obchodného zákonníka je tzv. absolútnym obchodom, čo znamená, že sa tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. Navrhovateľ na žalobnom návrhu v celom rozsahu zotrval. Na výzvu súdu navrhovateľ v podaní z 13.01.2016 bližšie špecifikoval pohľadávku navrhovateľa čo do právneho dôvodu a výšky. Za účelom preukázania platobnej disciplíny splácania úveru odporcom predložil položkovitý výpis obrátov na úverovej zmluve s popisom transakcií na úverovom účte. Doplnil, že dňa 15.10.2007 pôvodný veriteľ uzatvoril s odporcom Zmluvu o splátkovom úvere a poskytol mu úver vo výške 3 817,30 EUR (115.000,- Sk) , pri úrokovej sadzbe 12,35 % ročne, s poplatkom za správu úveru 1,99 EUR mesačne, s výškou mesačných splátok 57,76 EUR k 10.dňu počnúc 10.11.2007 a končenu splatnosťou dňa 20.09.2017. K oznámeniu o postúpení pohľadávky uviedol, že toto oznámenie bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Navrhovateľ zastáva názor, že svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky a ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách tak nemožno spájať s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Podľa názoru doc. E.. F. M., J.. , LL.M. účelom § 92 zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva, ods. 8 tohto ustanovenia nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavný účet tohto ust. bol podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle vyššie cit. § 92 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Navrhovateľ poukázal na výzvu SLSP, a.s. z 25.08.2009, ktorou bol odporca v mene banky vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol v omeškaní voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil, jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlnil jeho právny zástupca, taktiež právny zástupca vedľajšieho účastníka ospravedlnil neprítomnosť vedľajšieho účastníka na pojednávaní, vyjadrili súhlas s pojednávaním a rozhodnutím v neprítomnosti, nedostavil sa odporca bez ospravedlnenia, súd preto pojednával v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Súd vykonal vo veci dokazovanie a to prednesmi právnych zástupcov navrhovateľa a vedľajšieho účastníka, oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu a to najmä so Zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXX, Všeobecnými obchodnými podmienkami, oznámením SLSP, a.s. o postúpení pohľadávky, výzvou k úhrade a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti navrhovateľom, Zmluvou o postúpení pohľadávok, prílohou č.1,2, pokusom o zmier, vstupom vedľajšieho účastníka do konania - oznámením, jeho písomnými vyjadreniami, písomnými vyjadreniami navrhovateľa, oznámením SLSP, a.s. k žiadosti súdu, Zostavou prehľadu transakcií úveru, výzvou SLSP, a.s., Dohodou o uznaní záväzku a ďalšími listinami založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav :

Dňa 15.10.2007 medzi právnym predchodcom navrhovateľa Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe uvedenej zmluvy právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi úver vo výške 3 817,30 EUR (115.000,- Sk) , pri úrokovej sadzbe 12,35 % ročne, s poplatkom za správu úveru 1,99 EUR mesačne, s výškou mesačných splátok 57,76 EUR k 10.dňu počnúc 10.11.2007 a končenou splatnosťou dňa 20.09.2017.

Listom zo dňa 15.10.2012 označeným ako Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 zák.č. 40/1964 Zb. oznámila SLSP, a.s. že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 27.09.2012 postúpila pohľadávku vo výške 5 942,47 EUR na navrhovateľa.

Listom z 15.10.2012 navrhovateľ vyhlásil k 15.10.2012 mimoriadnu splatnosť úveru a žiadal odporcu o okamžité uhradenie dlžnej sumy najneskôr do 30.10.2012.

Výzvou z 25.08.2009 SLSP, a.s. ako veriteľ vyzvala odporcu na úhradu dlžnej sumy do 10 dní od doručenia výzvy.

Z dohody o uznaní záväzku zo dňa, ktorý nemožno s predloženou listinou určiť vyplýva, že odporca uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom SLSP, a.s. č. XXXXXXXXXXXX z 15.10.2007. Dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 4897,55 EUR a ostatného príslušenstva 38,87 EUR, nákladov na inkasné konania e150,- EUR a úroku z omeškania ktorý bude vyčíslený navrhovateľom. Zároveň odporca podpisom vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jej následkoch.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaniach zotrval na svojich písomných vyjadreniach, predložil dohodu o uznaní odporcom ako platný právny úkon.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcu na pojednávaniach žiadal žalobný návrh zamietnuť v celom rozsahu, z dôvodov uvedených v písomných vyjadreniach k žalobnému návrhu. K dohode o uznaní záväzku uviedol, že túto treba považovať za neplatný právny úkon, ktorý názor bol vyslovený aj Krajským súdom v Trenčíne, z dôvodu, že táto dohoda bola pripravená navrhovateľom na vopred predtlačenej formulári a spotrebiteľ nemohol meniť jej obsah. Takto formulovanú dohodu je preto treba považovať za neplatnú z dôvodu rozporu s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj z dôvodu, že je v rozpore s dobrými mravmi a znevýhodňuje spotrebiteľa, nakoľko si spotrebiteľ podľa tejto dohody nevedome predlžuje premlčaciu lehotu. Ďalej namietal, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nedošlo zo strany právneho predchodcu navrhovateľa, ale len navrhovateľa, a výzva z 25.8.2009 nebola odporcovi zaslaná, a ak bola, nie je dôkaz o jej zaslaní v spise.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 524 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť

písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 120 ods. 1 prvá veta O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p., súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Podľa § 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného k 23.7.2012 (podpísaná dohoda o uzavretí splátkové kalendára a uznaní záväzku), nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

Podľa § 8 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom k 12.6.2012, obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Vykonaným dokazovaním má súd preukázané, že v prejednávanej veci sa navrhovateľ ako postupník domáha voči odporcovi zaplata sumy 5 082,88 EUR s príslušenstvom, pričom ide o pohľadávku, ktorú mal nadobudnúť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012 od postupcu, právneho predchodcu navrhovateľa, Slovenskej sporiteľne a.s., IČO: 00 151 653, ktorá je bankou. Zmluvu o postúpení pohľadávky z 27.09.2012 navrhovateľ do konania predložil rovnako ako ním označené oznámenie o postúpení pohľadávky. Pohľadávka vznikla na základe zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom navrhovateľa, Slovenskou sporiteľňou a.s., IČO: 00 151 653 a odporcom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s Obchodným a Občianskym zákonníkom. Súd vyvodil ten záver, že žalobný návrh nebol podaný dôvodne. V prvom rade sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa, pričom v tejto súvislosti poznamenáva, že súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Aktívnu vecnou legitímáciou sa pritom rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ nie je aktívne legitimovaný na podanie tohto návrhu, nakoľko súdu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Súd v tejto súvislosti uvádza, že navrhovateľ resp. jeho zástupca bol v rámci predvolania na pojednávanie súdom poučený v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., tiež bol súdom vyzývaný na predloženie relevantných dôkazov v konaní, pričom relevantný dôkaz preukazujúci jeho aktívnu legitímáciu v konaní z titulu postúpenia pohľadávky súdu do rozhodnutia vo veci samej nepredložil. Nakoľko aktívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa nebolo možné zistiť, resp. vyvodiť ani z iných, navrhovateľom predložených listín, súd žalobný návrh z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie zamietol v celom rozsahu (s poukazom aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/460/2015 -138 z 13.01.2016).

Právna úprava postúpenia pohľadávky je všeobecne upravená v § 524 Občianskeho zákonníka a spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) vstúpi nový veriteľ (postupník) na základe zmluvy uzatvorenej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri tzv. bankových úveroch, kde postupcom je banka, je zároveň pre platné postúpenie pohľadávky nutné dodržať podmienky stanovené v ustanovení § 92 ods. 7 zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (v súčasnosti ustanovenie § 92 ods. 8), ktoré je špeciálnou úpravou voči všeobecnej úprave postúpenia pohľadávok. Podľa prvej vety § 92 ods. 7 zákona o bankách, možno pohľadávku banky aj bez súhlasu dlžníka postúpiť inej osobe (aj osobe, ktorá nie je bankou) v prípade, ak dlžník mešká napriek písomnej výzve banky s čo i len časťou svojho záväzku najmenej 90 dní. Podľa druhej vety § 92 ods. 7 zákona o bankách banka nemôže postúpiť pohľadávku bez súhlasu dlžníka, ak dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, ibaže by súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (druhá veta za bodkočiarkou). Z predmetného ustanovenia zároveň vyplýva, že postúpené môžu byť iba splatné pohľadávky a nie pohľadávky, ktorých splatnosť nastane až po postúpení pohľadávky.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 7 zákona o bankách teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatnou a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a nepretržitého omeškania dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené predpoklady sú

zákoným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (napríklad uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29. 05. 2014). Banka je teda oprávnená postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne napriek písomnej výzve banky v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní.

V konaní bolo navrhovateľom tvrdené, že dňa 27.09. 2012 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou a.s., IČO: 00 151 653 a navrhovateľom ako postupníkom, ktorej predmetom malo byť aj postúpenie pohľadávky voči odporcovi zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 15.10.2007. V konaní nebolo preukázané, že SLSP, a.s. pred postúpením pohľadávky vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, v takémuto vyhlásení došlo až zo strany navrhovateľa ku dňu 15.10.2012. Súd tak skúmal súčasné splnenie oboch podmienok uvedených v § 92 ods. 7 zákona o bankách (písomná výzva banky, omeškanie trvajúce viac ako 90 dní). Súd z listín predložených navrhovateľom do vyhlásenia rozhodnutia mal preukázané, že bol odporca písomne vyzvaný Slovenskou sporiteľňou a.s., IČO: 00 151 653 výzvou z 25.08.2009 na úhradu dlžnej sumy, avšak navrhovateľ v konaní nepreukázal, že táto výzva bola odporcovi skutočne aj zaslaná a doručená. Navrhovateľ nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, pretože nepreukázal splnenie podmienok citovaných v § 92 ods. 7 Zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, preto súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej návrhom bolo neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka a navrhovateľ nenadobudol pohľadávku voči odporcovi. Povinnosťou navrhovateľa v konaní bolo svoje tvrdenia súdu preukázať, pričom neunesenie dôkazného bremena vyvoláva v konečnom dôsledku nepriaznivý výsledok pre toho účastníka, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno. Pokiaľ vedľajší účastník vzniesol v konaní aj námietku premlčania súd dodáva, že zamietol návrh pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie zo strany navrhovateľa na podanie tohto návrhu, avšak je toho názoru, že právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Je nepochybné, že právny predchodca navrhovateľa uzavrel s odporcom zmluvu o úvere. Uvedený typ zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Základné práva a povinnosti sa teda odvodzujú z § 497 a nasl. ObZ. Na druhej strane je tiež zrejmé, že odporca v danom prípade pri podpise zmluvy vystupoval ako fyzická osoba, ktorá úverom zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ (čo vyplýva aj z jeho označenia v zmluve), kým právny predchodca navrhovateľa konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Išlo pritom o typovú zmluvu, teda zmluvu, ktorá je pripravená na predtlačnom formulári, do ktorého sa vypisujú iba meniace sa údaje, pričom jej obsah nemohol odporca podstatným spôsobom meniť. Vzhľadom na povahu zmluvných strán mala táto zmluva spotrebiteľský charakter. Za tohto stavu potom jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nemôžu byť v rozpore s úpravou § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a keďže svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, takáto zmluva musí mať aj náležitosti zákona č. 258/2001 Z.z.. Spornou otázkou sa v danom prípade javí posúdenie, podľa ktorého právneho predpisu je potrebné posúdiť namietané premlčanie, teda či je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného (ObZ) alebo Občianskeho zákonníka (OZ). Súd nijako nepopiera argumenty, že úver je absolútnym obchodom a že na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Zmluva uzavretá v danom prípade je však ako bolo uvedené vyššie zároveň aj zmluvou spotrebiteľskou. Je pravdou, že názory na aplikáciu OZ alebo ObZ na otázku premlčania v spotrebiteľských vzťahoch nie sú jednotné. Súd sa v tomto prípade na základe nižšie uvedených úvah priklonil k názoru, že na otázku premlčania je v danom prípade potrebné aplikovať ustanovenia OZ, ktorý názor sa aj z úradnej činnosti súdu javí ako väčšinový. Súd dospel k záveru, že predmetná pohľadávka je premlčaná. Jednotlivé mesačné splátky úveru tak, ako boli dohodnuté, sa premlčujú v súlade s § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka v trojročnej premlčacej dobe od splatnosti jednotlivých splátok. Podľa bodu 7.6.1 písm. a) Všeobecných obchodných podmienok, keď bolo dohodnuté že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov ktoré trvá viac ako 10 dní. Veriteľ však musí pri zosplatnení dodržať postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba pri využití práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka už splatnosťou nezaplatennej splátky, t.j. v danom prípade najmenej splátkou splatnou k 10.05.2009, keď posledná splátka zo strany odporcu bola zrealizovaná k 08.04.2009 v sume 50,62 EUR. Trojročná premlčacia doba v dôsledku zosplatnenia preto uplynula splatnosťou najstaršej omeškanej splátky, pre ktorú využíva veriteľ právo na zosplatnenie a pokiaľ navrhovateľ podal návrh 05.06.2014, je zrejmé, že ho podal po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Pri využití práva na zosplatnenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemôže veriteľ ihneď pristúpiť po omeškaní splátky k zosplatneniu, ale toto právo mu patrí až po tom, čo uplynie lehota troch mesiacov od

nezaplatenia splátky. Túto lehotu poskytuje zákon spotrebiteľovi, aby si zaobstaral peňažné prostriedky na zaplatenie dlhovanej sumy a až po jej uplynutí nastáva strata výhody splátok. To však nemá vplyv na počiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ktorá začína plynúť zročnosťou nesplnenej splátky, v danej veci splatnej 10.05.2009. Vzhľadom k uvedenému, súd by považoval nárok navrhovateľa za premlčaný ak by mal navrhovateľ v konaní aktívnu vecnú legitimáciu pre nedostatok ktorej žalobný návrh napokon aj zamietol.

K predloženej dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súdna prax (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 4Co/940/2013 zo dňa 16.10.2014) už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany žalobcu došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o uznaní záväzku je typicky formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu. Aj v tomto prípade dohodu o uznaní záväzku predloženú navrhovateľom, treba považovať za formulárový dokument, ktorého cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Dohodu o uznaní záväzku, v ktorej je uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol. Z vyššie uvedeného dôvodu, súd uznanie dlhu odporcom považoval za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože sa prieči zákonu (§ 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z.).

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bol úspešný odporca a vedľajší účastník na strane odporcu.

Odporca aj vedľajší účastník, ktorý vystupoval na jeho strane mali v konaní plný úspech. Z uvedeného dôvodu majú právo na náhradu účelne vynaložených trov konania.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka si vyčíslil trovy právneho zastúpenia v podaní doručenom súdu dňa 14.03.2016 v sume 1560,63 EUR ako právny zástupca vedľajšieho účastníka. Náhrada za jeden úkon právnej služby vychádzala zo žalovanej sumy a bola vo výške 180,93 EUR. Súd priznal právnomu zástupcovi náhradu trov konania nasledovne:

- prevzatie veci a príprava zastúpenia 1 x 180,93 EUR podľa § 13a ods. 1 písm.a) cit. vyhl.č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) = 180,93 EUR
- vyjadrenie vo veci z 3.11.2014 + doplňujúce vyjadrenie z 28.01.2015 = 180,93 EUR
- vyjadrenie k námietke vedľ. účastníctva 16.03.2015 = 180,93 EUR
- vyjadrenie vo veci 01.03.2016 = 180,93 EUR
- účasť na pojednávaní 11.03.2016 = 180,93 EUR
- 1 x režijný paušál á 8,04 EUR 8,04 EUR
- 2 x režijný paušál á 8,39 EUR 16,78 EUR
- 2 x režijný paušál á 8,58 EUR 17,16 EUR

Spolu: 946,63 EUR

- cestovné náhrady a náhrada za stratu času za pojednávanie dňa 11.03.2016 cesta Bratislava - Prievidza a späť, 1 x 368 km, BMW 318d :
- náhrada za spotrebované PHM 1 x 0,056 l x 368 km x 1,343 Eur/l = 27,68 EUR
- náhrada za každý 1 km jazdy 1 x 368 km = 67,34 EUR
- náhrada za stratu času: cesta Bratislava - Prievidza a späť dňa 11.03.2016 x 10 x polhodina á 13,40 EUR=139,80 EUR.

Celkom trovy konania: 1181,45 EUR

Súd priznal vedľajšiemu účastníkovi v rámci náhrady trov právneho zastúpenia za úkon „prevzatie veci a príprava zastúpenia“ režijný paušál len v sume 8,04 EUR, t.j. podľa vymeriavacieho základu za rok 2014, keďže podanie, ktorým vedľajší účastník oznámil súdu vstup do konania bolo datované dňa 03.11.2014. Súdu bolo doručené dňa 04.11.2014.

Súd právnenému zástupcovi odporcu priznal náhradu trov konania za úkon právnej služby označený ako „1. Vyjadrenie vo veci z 03.11.2014“ a „4. Doplnujúce vyjadrenie z 28.01.2015“ spolu ako odmenu za jeden právny úkon, nepovažoval za účelné vyjadrovať sa dvomi podaniami, keď nič nebránilo vedľajšiemu účastníkovi skutočnosti doplnené podaním 28.01.2015 uviesť už v podaní z 03.11.2014.

Čo do vyjadrenia z 25.01.2016 argumentácia v ňom uvedená je v podstate obsahovo zhodná s podaním vedľajšieho účastníka zo dňa 03.11.2014. Súd preto trovy za tento úkon právnej služby nepovažoval za účelne vynaložené.

Celkom trovy konania vedľajšieho účastníka predstavujú teda 1 181,45 EUR, pričom tieto trovy konania je povinný zaplatiť navrhovateľ ich spoločnému právnenému zástupcovi podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na Okresnom súde Prievidza v troch vyhotoveniach. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v troch rovnopisoch. Ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., teda:

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- odvolacím súdom má byť schválený zmier;

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.);

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozhodnutím nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie.